

Oud-Duitse Ekstertuimelaar

Oud-Duitse Ekstertuimelaar
Culbutant Pie Allemand
Elsterpurzler
Old German Magpie Tumbler
Старогерманский сорочий турман

Tekst: Nico van Benten

Dit ras wordt niet alleen door de grote Duitse Speciaalclub, maar ook in de hedendaagse Duitse duivenliteratuur genoemd als "een van de oudste Duitse duivenrassen".

In een poging om de geschiedenis ervan terug te lezen in de oude boeken van de grote Nederlandse duivenkenner C.A.M. Spruijt, zoals 'De Tuimelaarsrassen' uit 1935 en 'De Raskenmerken' van dezelfde schrijver uit 1948, moest ik helaas vaststellen dat er over dit toch opmerkelijke ras, weinig tot niets is geschreven.

Links: Oud-Duitse Ekstertuimelaar met lichte snavel, waarbij een iets 'aangeslagen' bovensnavel, met een donkere stip, bij blauw en zwart is toegestaan. Hier horen vuurrode oogranden bij. Foto: Mick Bassett

Rechts: Oud-Duitse Ekstertuimelaar met de donkere snavelkleur, werd na de samenvoeging van West- en Oost-Duitsland als nieuwe kleurslag toegevoegd. Deze kleurslag heeft niet alleen een donkerkleurige snavel maar moet ook een donkere oogrand hebben.

Foto: Mick Bassett.

Waarschijnlijk dat de Oud-Duitse Ekstertuimelaar in Nederland als 'te gewoon' werd beschouwd, men nam het 'ras' niet serieus, zoals dat vroeger ook met de Oud-Hollandse Meeuw in Nederland het geval was. Zo'n ras als de Oud-Hollandse Meeuw kwam je overal tegen, men beschouwde het als te gewoon en het hoorde al zeker niet op een tentoonstelling thuis. Inmiddels behoort de Speciaalclub van die Oud-Hollandse Meeuw in Nederland tot een van de grootste van het land.

Links: Oud-Duitse Ekstertuimelaar roodzilver geëksterd met lichte snavelkleur en vuurrode oogranden. Foto: Mick Bassett.

Rechts: Oud-Duitse Ekstertuimelaar geel geëksterd met lichte snavelkleur

Links: Aszilverkleurige Oud-Duitse Ekstertuimelaar met donkerkleurige snavel en donkere oogranden.

Rechts: Oud-Duitse Ekstertuimelaar in blauw met donkerkleurige snavel en oogranden.

In tegenstelling tot de grote populariteit van de Oud-Duitse Ekstertuimelaar (Elsterpurzler) in Duitsland, krijgt het ras in Nederland letterlijk 'geen poot aan de grond'. Er is niet eens een speciaalclub die zich om het ras bekommerd. Onbekend maakt onbemind en zo is het in Nederland nog steeds het geval met de Oud-Duitse Ekstertuimelaar.

Boven en rechts:

De opmerkzame lezer zal het niet zijn ontgaan dat er tussen de licht- en donkersnavelige dieren nog meer verschillen bestaan dan alleen maar de snavelkeur en de oogranden. De indruk bestaat dat de donkersnaveligen een iets minder robuuste snavel hebben dan de lichtkleurigen. Ook het voorhoofd van de lichtnaveligen lijkt gevulder en verder staan de meeste donkersnaveligen meer afhellend en zijn ze wat slanker van bouw. Kennelijk moeten deze verschillen nog worden aangepast. In ieder geval geven de vliegduivenmensen de voorkeur aan het laatste type, de wat slankere duif.

Toch is het ras in de NL standaard erkend en zo af en toe duikt het op bij een tentoonstelling, maar wordt dan steevast door de keurmeesters ondergewaardeerd en er zal zeker geen hoog predicaat aan worden gegeven. Dus zie je ze daarna niet meer terug van die fokker. Er is wel een andere groep die het ras in Nederland heeft ontdekt en dat zijn de 'vliegduiven mensen'. Die zijn vooral benieuwd naar de bijzondere vliegeigenschappen die aan dit ras worden toegeschreven, maar ook daarvoor zul je ze moeten selecteren en vooral trainen.

De geschiedenis

In het 'Handbuch der Taubenrassen' van Joachim Schütte, Günter Stach en Josef Wolters van 1994 worden twee rassen beschreven, namelijk de **Elsterpurzler**, vroeger ook wel de Zuid-Duitse Ekstertuimelaar of Oud-Duitse Ekstertuimelaar genoemd en de **Lausitzer Elsterpurzler**, welke laatste sinds 1950 als variant van de eerste in Oberlausitz zou zijn ontstaan. Lausitz is gelegen in de deelstaat Saksen, tegen de Poolse en Tsjechische grens en behoorde tot de Duitse Democratische Republiek (DDR). Dus ontstond er in 1990, na de eenwording van de beide Duitslanden, een probleem van twee nagenoeg gelijke rassen die beiden naast elkaar werden geshowd. In het boek van Erich Müller, band 6 'Alles über Rassetauben' van 2002 wordt een aannemelijke verklaring over de geschiedenis van het ras gegeven; dit wordt ook door andere bronnen bevestigd. Het ras zou een zeer oude herkomst hebben, die terugvoert naar de van oorsprong uit het oude Perzië (huidige Iran) afkomstige tuimelaars en daarbij zou er ook een relatie zijn met de Deense ekstergetekende langsnavelige Tuimelaar. Volgens de Duitse speciaalclub werd het ras al in 1764 beschreven. In de 19^e eeuw kwamen de voorgangers van de huidige Elster Purzlers echter onder meerdere benamingen voor, afhankelijk van de landstreek waar dit ras werd gehouden en bovendien zal er ook de nodige verscheidenheid in types hebben bestaan. De populariteit van dit ras is in de 19^e eeuw aanvankelijk groot geweest en het was met deze in het oog springende tekening en intensieve kleur en zijn vliegstyl vooral geliefd bij de boeren in de deelstaten Beieren en Baden. Maar ondanks de populariteit die het ras in de 19^e eeuw in Duitsland genoot, ging het daarna vrijwel ten onder aan de nieuwe mode, namelijk het fokken van langsnavelen, zoals die rond het jaar 1900 erg in de belangstelling

waren. Daarbij opgeteld de invloed van de beide wereldoorlogen van de 20^e eeuw, waarna men moest vaststellen dat er van het oorspronkelijke midsnavelige ras, weinig meer over was. Het ras werd na de oorlog herontdekt en de grote stap voorwaarts werd gemaakt toen er in 1951 door de Zuid-Duitsers een standaard voor de Elsterpurzler werd opgesteld. Dit gold echter niet voor de Elsterpurzler die in Oost-Duitsland als Lausitzer Elsterpurzler werd gehouden en die in tegenstelling tot de Zuid-Duitse Elsterpurzler een donkere snavel en overeenkomstige donkere oogranden had. Die donkere snavelkleur wordt in Duitsland aangeduid als 'peksnavel' (Pechschnäbel).

Inmiddels zijn de beide types samengevoegd in de standaard van de Elsterpurzler en dus ook in die van de Oud-Duitse Ekstertuimelaar, zoals het ras in Nederland heet. Deze samenvoeging is met instemming van beiden verenigingen, ofwel door vertegenwoordigers van beide fokkersgemeenschappen tot stand gekomen. In feite heeft men de Lausitzer Elsterpurzler als kleurslag(en) opgenomen in de standaard van de Elsterpurzler. Tot ieders verbazing werden tijdens de VDT van Keulen in 2003 en tijdens de Nationale van Leipzig in december 2004 de beide varianten, dus zowel de zogenaamde Zuid-Duitse (als Elsterpurzler) en de Lausitzer Elsterpurzler weer als aparte rassen geshowd, en dit zeer tegen de zin van de speciaalclub in.

SV der Elsterpurzlerzüchter

Duitse Speciaalclub van de Oud-Duitse Ekstertuimelaarfokkers

Een actieve speciaalclub van 215 fokkers, die dit jaar van 3 tot 5 oktober in Sögel (D) in Hotel Jansen haar 50-jarig bestaan zal vieren. De Clubshow zal dit jaar in Fulda (D) van 20 tot 21 december plaatsvinden, waarbij als regel weer meer dan 700 Oud-Duitse Ekstertuimelaars worden verwacht. Voor meer informatie kunt u contact opnemen met de voorzitter van die speciaalclub:

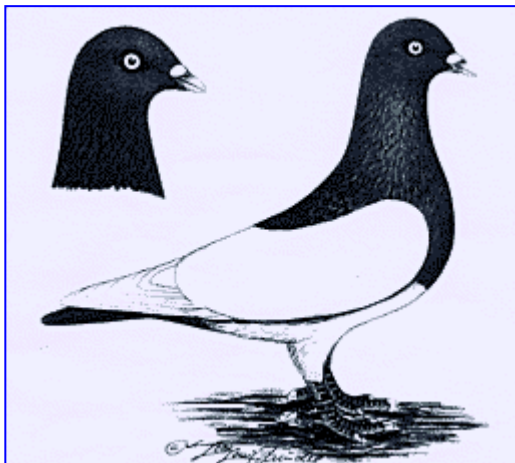
Ralf Keller, Turmbergweg 10, D-97640 Stockheim, tel.: **49 (0) 8337 / 8425

De speciaalclub geeft als informatie dat dit prachtige Tuimelaarras over heel Duitsland zeer veel wordt aangetroffen, waarbij het vooral vanwege zijn bijzondere vliegstyl bijzonder geliefd is. Met deze vliegstyl wordt bedoeld het 'tuimelen' en het 'stellen' en dan wordt met het tuimelen niet het zogenaamde door de lucht 'dwarrelen' van jonge duiven bedoeld, maar het tijdens vliegen achterover tuimelen. Het 'stellen' bleek bij navraag te bestaan uit een speciale vliegstand van de vleugels, die daarbij vrijwel vertikaal en uitgestrekt omhoog worden gehouden, zoals een Steller Kropper dat ook doet. Dit stellen is niet te verwarren met het zeilen waarbij de vleugelstand hooguit de 'V'-vorm aanneemt.

Het algemeen voorkomen is dat van een levendige, vlotte duif met een iets gedrongen en niet te smal type, waarvan de stand vrijwel horizontaal is. Als raskenmerken gelden:

De Kop: goed gerond, nergens afgeplat en een goed gevulde voorkop. **Ogen:** parelkleurig, zo zuiver mogelijk. **Oogranden:** smal en glad, vuurrood bij de lichtsnaveligen; bij de donkersnaveligen zijn de oogranden donker van kleur. **Snavel:** middellang. De kleur is licht bij de lichtsnaveligen met de opmerking dat bij zwart en blauw een donkere snavelstip is toegestaan. Bij donkersnaveligen is de kleur in overeenstemming met de veerkeur. **Neusdoppen:** zijn klein, rozekleurig en licht bepoederd. **Hals:** middellang met een goede keeluitsnijding. **Borst:** breed naar voren maar niet te hoog gedragen. **Rug:** licht afhellend en naar verhouding breed. **Vleugels:** met brede veren, goed gesloten gedragen en de rug goed afdekkend. De slagpennen rusten op de staart, zonder tot aan het einde van de staart te reiken. **Staart:** goed gesloten. **Benen:** onbevederde loopbenen, middellang.

Grote fouten: te smal lichaam, te hoge stand, te lange hals, te lange snavel, onbrekende voorhoofdsvulling, geheel donkere snavel bij lichtsnavelige dieren en blazige oogranden. Bij donkersnavelige onvoldoende doorgekleurde snavel en bleke oogranden. Onvoldoende kleur en tekening, witte rugkleur en krappe bevedering.

Kleuren en kleurslagen

De Oud-Duitse Ekstertuimelaar wordt ook wel de kleurduif onder de tuimelaarrassen genoemd. Uiteraard komt dit ras alleen in de Ekstertekening voor, d.w.z. een gekleurde kop, hals en borst, doorlopend tot aan het borstbeen met strakke scheidingslijn. Op de rug bevindt zich bij gesloten vleugelschilden een vloeiend en regelmatig getekend hartvormig zadel. Onder de vleugelschilden loopt de rugkleur door in de staart en het onderstaartdek. Alle kleuren worden intensief met veel glans en zuiver van kleur verlangd.

Er zijn 12 kleurslagen erkend, waarvan de lichtsnavelige Blauwgekrast geëksterd als laatste in Duitsland werd toegevoegd.

Kleuren met lichte snavel: *die dan tevens vuurrode oogranden moeten hebben*

Zwart geëksterd, *waarbij een zwarte snavelstip op de bovensnavel is toegestaan*

Rood geëksterd

Geel geëksterd

Blauw geëksterd, *waarbij een zwarte snavelstip op de bovensnavel is toegestaan*

Blauwgekrast geëksterd, *waarbij een zwarte snavelstip op de bovensnavel is toegestaan*

Roodzilver geëksterd

Blauwzilver geëksterd

Blauwzilveragekrast geëksterd

Kleuren met donkere snavel: *die dan tevens donkere oogranden moeten hebben*

Zwart geëksterd

Blauw geëksterd

Blauwzilver geëksterd

Aszilver geëksterd, *deze kleur is zuiver lichtgrijs, zonder enige vorm van donkere aanslag, met als enige uitzondering een rode aanslag in de halsbevedering.*

Tijdens de Clubshow van de Duitse speciaalclub van 16 – 17 december 2006 in Fulda (D), werden 726 Oud-Duitse Ekstertuimelaars ingezonden. Daarbij werd 29 maal U – 97 punten en 50 maal F – 96 punten toegekend.

Opvallend is de populariteit (met voorsprong) in de kleuren; geel, rood en zwart.

150 in geel

134 in rood

128 in zwart

76 in blauw

63 in blauwzilver

36 in blauwgekrast

32 in aszilver (donkersnavelig)

24 in roodzilver

20 in zwart (donkersnavelig)

20 in blauw (donkersnavelig)

18 in blauwzilveragekrast

25 in de AOC-klasse (overige 3 niet erkende kleurslagen)

-----

totaal

726 Oud-Duitse Ekstertuimelaars

Terug naar wat ik hiervoor reeds vaststelde, namelijk de zeer geringe belangstelling bij de Nederlandse 'tentoonstellingsliefhebber' voor de Oud-Duitse Ekstertuimelaar. Daarentegen is er op het 'Nederlandse' internet een levendige vraag en aanbod handel voor de Oud-Duitse Ekstertuimelaars. Met enkele van die liefhebbers heb ik contact opgenomen en bezocht. Dan blijkt dat de Oud-Duitse Ekstertuimelaar voldoende attractief is om zichzelf te 'verkopen', maar toch blijft het ras beperkt tot de liefhebber die ze 'voor de lol' heeft en ermee vliegt.

De duiven bij Meijers in Groesbeek

Het was bij toeval dat de redactie in aanraking kwam met de Oud-Duitse Ekstertuimelaar, dat was tijdens het bezoek aan de hoenderfokker Henk Meijers in Groesbeek; hij bleek zowel twee Oud-Duitse Ekstertuimelaars te hebben, als een tweetal Arabische Trommelduiven.

Links: Een van de problemen bij dit ras, is de rugafdekking. Als ze breder worden dan tonen ze de rugkleur tussen de vleugelschilden, wat ongewenst is. Overigens zal een duif hiervoor in rust beoordeeld moeten worden. Als ze net in de handen is geweest dan kan er sprake zijn van stress, met zo'n rugactie als gevolg. Deze doffer toont wel een mooie harttekening.

Rechtsboven: De enige opmerking die hier te maken valt is de wens voor een wat rechttere kleurafscheiding op de borst

De vier duiven die na aanschaf allemaal doffers bleken te zijn, verdroegen elkaar goed en werden gehouden vanuit een ruim kippenhok in een enorme volièrre met een heleboel kippen, wat uitstekend verliep. Henk Meijers had ze gewoon voor z'n plezier en het karakter sprak hem wel aan. Wat ik deed was kijken en luisteren, ze vlogen niet voor me weg en al snel begonnen de Arabische Trommelduiven indringend te trommelen.

Wat mij opviel aan de Oud-Duitse Ekstertuimelaar was een zelfverzekerd gedrag, niet schuw, maar wel doorlopend actief.

Poseren is ze nooit geleerd, maar toch onderhouden ze zichzelf perfect. Als een duif, die voor een groot gedeelte wit is en in een omgeving wordt gehouden waarbij we laarzen ter beschikking kregen, 100% schoon is, duidt dat op vitaliteit.

Rechts: Oud-Duitse Ekstertuimelaar zwart, met vuurrode oogranden en met een lichte snavelkleur waarbij voor de zwarte kleurslag een licht aangeslagen snavelkleur is toegestaan.

De Oud-Duitse Ekstertuimelaars bij Kees Veldhuizen en zoon Frank in IJsselstein

Tekst en foto's: Dirk de Jong

Links:
Vader en zoon, Kees en Frank Veldhuizen met een zwarte en een blauwe Oud-Duitse Ekstertuimelaar in de hand.

Kees Veldhuizen's eerste kennismaking met het ras was hier in IJsselstein, toen hij nog een kleine jongen was. Hij zag ze bij een echte duivenliefhebber: Koos Murk, die heel veel verschillende rassen is een grote ren op de zolder van een houtbuigerij hield. Voor Kees was dit het eerste contact met de Oud-Duitse Ekstertuimelaar. Diep onder de indruk van de schoonheid en lenigheid van het ras dacht hij: "Die moet ik later als ik groot ben ook hebben". Kees

is inmiddels al in de 60, maar hij kwam uiteindelijk zo'n 30 jaar terug een koppel Ekstertuimelaars tegen op de markt in Mol en dacht meteen aan zijn jeugdliefde. Het koppel werd gekocht en de kweek kon aanvangen. Er werd mee geshowd maar niet met groot succes; jongen genoeg, maar er was niet aan bloedverversing te komen.

Tot hij een keer inzond op de grote Avicultura Show die toen nog werd gehouden in de Houtrusthallen in Den Haag. Er stond een buitenlandse meneer bij zijn kooien die vroeg of die duiven van hem waren. "Ja" antwoordde Kees trots. De meneer vertelde hem dat het allemaal niet veel tentoonstellingswaarde had en dat hij ze maar beter van de hand kon doen; hij had veel betere en als Kees wilde, kon hij wel wat betere dieren krijgen.

Rechts: Oud-Duitse Ekstertuimelaar geel. Prima kleur en tekening. Ook op het type valt weinig aan te merken.

De heer in kwestie was John Dickens, een Engelse beroepsmilitair die in Nieburg, Duitsland woonde en daar sierduivenkeurmeester en Zuchtward van de Oud-Duitse Ekstertuimelaar Club was. Enige weken later werden de stoute schoenen aangetrokken en samen met een vriend werd de reis naar Duitsland aangevangen. Na een hartelijk welkom wilde de Hollanders na zo'n verre reis wel eens die prachtige duiven zien, maar daar kwam niets van in en onder geen beding werden er vreemde mensen bij de hokken toegelaten.

Links: Fraaie kop van een Oud-Duitse Ekstertuimelaar zwart.

Wat een teleurstelling, Kees kreeg wel een afdruk van een oude ingelijste aquarel met alle kleurslagen van de Oud-Duitse Ekstertuimelaar (van vóór de samenvoeging met de Lauzister Elsterpurzler) aangeboden. Daarna moesten ze mee naar de garage en daar stond een serie manden met meer dan 40 Ekstertuimelaars klaar. Die moesten ze allemaal meenemen, gratis, van alle kleurslagen zaten er wel duiven bij. Thuis gekomen heeft Kees Veldhuizen de beste duiven uitgezocht voor zichzelf en de rest verkocht; toen was de fok pas echt begonnen.

Rechts: Oud-Duitse Ekstertuimelaar, waarvan nog net op deze foto de krastekening op het vleugelschild zichtbaar is, laat hier een te ver doorlopend kleurveld op de borst zien. Maximaal toegestaan is tot aan het borstbeen.

Links: Een koppel zwarte Oud-Duitse Ekstertuimelaars.

Rechts: Blauwgekraste Oud-Duitse Ekstertuimelaar, die hier een mooie krastekening in het hart laat zien. Helaas toont deze duif onvoldoende voorhoofd. Het voorhoofd

vormt een strakke lijn met de snavel, wat ongewenst is.

Links: Een stel Oud-Duitse Ekstertuimelaars in blauw gekrast waarbij duidelijk de (toegestane) iets donker aangeslagen snavel zichtbaar is.

Rechts: Een bonte verzameling Oud-Duitse Ekstertuimelaars in de volière van Kees.

Bij Kees thuis vliegen ze niet meer los, de reden hiervan is een klagende buurvrouw. Op zijn dierenweide was het ook geen succes, ze planten zich namelijk razend snel voort, van 3 koppels vlogen er binnen een jaar ruim

twintig. Hij kon ze door hun behendigheid en snelheid ook bijna niet meer te pakken krijgen. Die behendigheid heb ik zelf ook gezien; ze vliegen zonder onderbreking uit de volle vlucht door een nisje in de muur van 8 cm hoog.

Links: Prachtige foto van een schitterende zwarte Oud-Duitse Ekstertuimelaar. Maar let wel op de intensiviteit; er is iets kras-tekening te zien.

Op mijn vraag wat hij nu zo mooi vindt aan het ras, antwoordt hij zonder aarzelen: "De ogen en de veerleur; die diepe prachtige kleuren. Kijk naar deze zwarte, zwarter kan niet". Tuimelen ze nog, vroeg ik hem. "Ja, toen ik ze een half jaar los had vliegen, deden ze het uitstekend. Ook die speciale val met de vleugels tegen elkaar, ja dan lieten ze zich vallen en maakten op het eind nog een soort schroef ook". Op mijn vraag waarom hij ze niet meer showde, was het antwoord: "Ach je zit altijd alleen, er is geen concurrentie. Je moet letten op de rugafdekking die moet hartvormig zijn. Vroeger had ik veel dieren met een zo geheten open rug. Ook aandacht voor de snavel; rood en geel moeten een blanke snavel hebben, zwart en

blauw mogen een zwarte snavelstip hebben. Of het moeten zogenaamde 'zwartsnaveligen' zijn. Verder de ekstertekening; vroeger moest ik veel conditioneren om een mooie strakke tekening te krijgen, nu ligt dat aardig vast".

Wat Kees ook nog van het hart moest: toen hij ze nog tentoonstelde, maakten veel keurmeesters de opmerking dat ze breder in borst moesten. Maar volgens Kees is dat verkeerd. Het is een slanke duif, die als ze te breed wordt niet meer goed vliegt en ook de rugafdekking sluit dan niet meer. Als verdere voordelen van dit ras noemt Kees dat ze zo gemakkelijk in de fok en heel vruchtbaar zijn. "Je hebt zo een hok vol jongen, je kunt de kleuren gewoon op elkaar zetten, je hoeft niet alleen zwarte of rode duiven op je hok te hebben".

Rechts: Rugafdekking die hier wat beter kan, de witte mantelpennen moeten elkaar raken. De rugtekening (het hart) zou ook nog wat regelmatiger kunnen.

De Oud-Duitse Ekstertuimelaars bij W. de Rijk in Maarssen

Door: Nico van Bnten

Deze liefhebber is een vliegduivenman, die zijn duiven wil zien vliegen, wat dan volgens hem ook zo lang mogelijk moet duren. Hij vliegt in principe met de Nederlandse Hoogvliegers en het was zijn bedoeling om Oud-Duitse Ekstertuimelaar in te kruisen, waardoor er een soort Nederlandse Hoogvlieger met Ekstertekening zou ontstaan. In zijn herinnering waren het vroeger zogenaamde 'boeren eksters', die hij op z'n hok had, toen hij in de 60er jaren nog thuis bij zijn ouders in Zeist woonde. Daar in Zeist was toen een bekende duivenhandelaar waar hij die dieren van had gekocht.

Links: Hier was hij naar op zoek, naar een groot vleugeloppervlak, voorzien van krachtige brede slagpennen. Hij vond het bij de Oud-Duitse Ekstertuimelaar. Op de foto een blauwzilvergekraste.

Rechts: Dezelfde blauwzilvergekraste Oud-Duitse Ekstertuimelaar als hierboven, maar waarbij we toch iets meer vulling in de voorkop zouden willen zien.

Toen hij onlangs weer op zoek ging, kwam hij uit bij dhr. Veldhuizen, die een kinderboerderij beheerde in IJsselstein en waarvan hij enkele koppels Oud-Duitse Ekstertuimelaars kon overnemen. De Rijk was bij dit ras vooral onder de indruk van de vitaliteit die het ras uitstraalt, door het krachtige, iets gedrongen type met een geweldig

vleugeloppervlak waardoor het in de praktijk zelfs bij windkracht 5 nog heel goed kon vliegen. Het door de Duitsers alom geprezen vlieggedrag in de vorm van het 'tuimelen' en het 'stellen' heeft hij nog niet kunnen waarnemen bij zijn Oud-Duitse Ekstertuimelaars, dat moet waarschijnlijk in de loop van de tijd na de nodige training en selectie weer tevoorschijn komen. Wel ziet hij ze zeilen door de lucht, maar daarbij worden de vleugels in een hoek van zo'n 60 graden gehouden, dus dat is het nog niet helemaal.

Rechts: Een ander taak waar De Rijk zich voor inzet, is de creatie van het kleinste Kroppertje ter wereld, wat nog kan vliegen en wat zich uiteraard nog als een kropper gedraagt.

Daarmee bedoelt hij het klapwieken van de vleugels, het blazen van een krop en het tonen van het sjieke kroppergedrag.

Hij is bezig met o.a. als uitgangsrassen de Voorburgse Schildkropper en een héél klein wit Tuimelaarrasje.

Links: Koppel Oud-Duitse Ekstertuimelaars hier in een afzonderlijk broedhok

Ondertussen is ook hij overtuigd van de vruchtbaarheid en de kweeklust van het ras; de doffers zijn gek op vooral de jonge duivinnen die ze zelfs tijdens het eten aan de voerbak proberen te paren. Het is een ras wat met gemak zeven fokrondes per jaar met 14 jongen kan opleveren. Het is zeker geen schuw ras op het hok, wel beweeglijk. Daarbij kan er tijdens het broeden enige agressiviteit naar de burens ontstaan; ze hebben dan kennelijk toch wat meer behoefte aan enig territorium. Dat is dan ook de reden

dat hij ze afzonderlijk in een apart compartiment laat broeden.

Het is 18 januari, een wat regenachtige en winderige dag, maar geen belemmering voor De Rijk om zijn duiven te laten vliegen, daar moeten ze tegen kunnen. Alleen zijn ze na de laatste jaarwisseling nog wat schrikachtig vanwege het vele harde knalvuurwerk wat hier in de buurt werd afgeschoten.

Rechts: Het was regenachtig en winderig, toch gaan de duiven graag naar buiten en dat levert onverwacht nog een zeer geschikte foto op van een zwarte lichtsnavelige Oud-Duitse Ekstertuimelaar, die de (toegestane) donkere snavelstip hier duidelijk laat zien. De kleuraftekening op de borst is redelijk strak en voldoende hoog.

Hij gebruikt de vlagmethode om ze 'in de lucht te houden'; dat is voor hem een vishengel die wordt uitgeschoven met aan het eind een wapperende plastic boodschappentas, een effectief middel overigens. Het duurt even voordat de diverse rassen zich gegroepeerd hebben. Uiteindelijk moet het geheel 'onder leiding' van de Nederlandse Hoogvliegers toch wel zo'n 3 uur hoog in de lucht kunnen blijven staan.

De Oud-Duitse Ekstertuimelaars blijven bij De Rijk op dit moment als ze solo zijn, nog maar net een half uur in de lucht. In de vliegduivenwereld is een juiste verhouding tussen de opgenomen hoeveelheid voer tegenover de geleverde vliegprestatie erg belangrijk. Aan de ene kant mogen ze niet te vet worden, want dat zou ze maar in de weg zitten en aan de andere kant is het voer een stuurmiddel in het vlieggedrag, ze worden 'graag op het voer' gehouden, maar volgens De Rijk blijven de Oud-Duitse Ekstertuimelaars zich daarbij wel erg hongerig gedragen.